

MIILANG

HUGO TREFFNERI GÜMNAASIUM

AASTAST 1925

VEEBRUAR 2013

...ja sõbrad ja kool ja töö ja uni...

Veebruarikuu - ehkki päevade arvult lühike, ei jää teistele kuudele tegemiste poolest sugugi alla, veelgi enam, ajapuudus aina kasvab. Ees on terve nädal arvestusi, mis tähendavad õppimist ja sehkendamist. Kuigi päev on juba kahe kukesammu võrra pikem, on hommikud veel pimedad ja päeva lõpus koju naastes päike juba loojunud. Vajame lisaenergiat, et tulla toime oma kuhjunud kohustustega.

Loodan südamest, et Miilangus kajastatud teemad lähevad meie kooliperele korda. Tõesti-tõesti - „Treffnerist, palun maga!“ ning kaalu, enne kui plaanid pigem tööd teha kui õppida. Anname välja ühe elulise koolilehe, proovime mängida meie endi hingekeeltel ja lapime kinni parandamist vajavad kohad. Mingis mõttes jagame ju kõik koos neidsamu muresid ja teadmatust. Olgu siis mõne olulisema arvestuse või hoopis tuleviku- plaanide suhtes. Sõbralik õhkkond ja õige meeleolu, küll viimaks see tuleviku- pilv ka selgineb ning kevaderõõm matab koolimured.

Kujundlik kõneviis või mitte, aga mõte jääb samaks. Murest murtud laps ei söö, ei maga ning õppimisest ei taha ta ammuugi midagi kuulda. Investeerigem siis ikkagi sellesse, mis on nauditav, sest vastupidiseid kohustusi tuleb ette tahes- tahtmata. Kusjuures, siinkohal tervitan rutiini ja lihtsaid igahommikusi ja -õhtuseid rituaale, mis aitavad kontrollida emotsioone ja arukalt aega planeerida.

Treffnerist, leia tasakaal kohustuste, une ja sõprade vahel!

PEA-
TOIMETAJA
ELIISA
ÜLEVAIN

SISUKORD

4-5

7-9

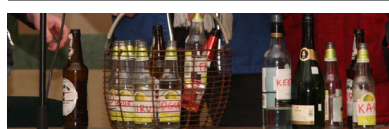
11

14-15

6

10

12-13

16-17

JUHENDAJA
Age Salo

KÜLJENDUS
Annemari Sepp

VEEBIMIILANG
Mihkel Eidast

FOTOD
Mari-Liis Kullamaa,
Kaarel Kree, Andreas
Must

PEATOIMETAJA
Eliisa Ülevain

TOIMETUS

Laura Porovart, Liisa Kriipsalu, Iida Elise Murumets, Monika Tõlgo, Daniel Kütt, Andrea Uiho, Annemari Sepp, Kadri Org

Humanitaaride konverents - mis edasi?

30. jaanuaril kogunes kuus klassi humanitaare iga-aastasele humanitaaride konverentsile, et osa saada abituuriumi praktika-kokkuvõtetest.

Eile

Humanitaaride konverents on toimunud küll vähem kui kümme aastat, kuid selle aja jooksul on abituurium osa saanud põnevatest praktikatest ning ega kuulajatelgi saalis miski mööda külgi maha ei ole jooksnud. Humanitaarpraktika ülesanne on anda humanitaaridele eluline kogemus humanitaarvaldkonnas, eelkõige võiks see anda teadmisi, mida koolipingis ei õpetata. Teiseks annab kokkuvõttev humanitaarkonverents esinemiskogemuse ja võimaluse „vanakestel“ oma kogemusi „väiksematega“ jagada. Kasu saavad igal juhul kõik. Peale selle on humanitaarpraktika käigus toimunud üritused kindlasti virgistanud igapäevast koolielu ja harinud mitte vaid abituriente, vaid kogu kooliperet (suurepäraseks näiteks selleaastane Maili Koorepi ja Anna Liisa Saavaste praktikana korraldatud maailmahariduse päevad).

Täna

Humanitaaride konverentsi väljakuulutamine tekitas üheteistkümnendike seas teatud nõrdimust - liiga selgelt oli mees veel eelmise aasta pikale veninud õhtu aulas ja esmapilgul tekkis tundus, et ega sellelgi korral lihtsamini pääse. Küll aga olid noored rebased täis entusiasmi ja uudishimu „Mis see on?“ ja „Millest nad räägi-

vad?“, nende jaoks on see veel avastamata humanitaaride üritus. Konverentsi avas 2003. aasta vilistlane Ingmar Noorlaid, kes kõneles, kuidas ka humanitaarina on võimalik väga kenasti põnevat elu elada. Muidugi puudutab see sügavalt just lõpetajaid, kuid kindlasti ei jäta tühjaks ka üheteistkümnendike päid, kelle jaoks pole otsuste langetamine enam teab mis mägede taga. Jah, kellele neid humanitaare ikka vaja on, inseneriteadus on kõige alus (ei saa ütlemata jätta seda Bradfordi ülikooli õppejõu kõnest kõlama jäänud mõtet). Jah, ilmselt tundubki vaimsete hüvede poole püüdlamine ja humaansus esmapilgul tähtsusetu, kuid enese ümbritsemine kõigi insenerileiutistega näib veelgi jaburam. Noorlaid rõhutas vajalikkust elukutse valikul lähtuda siiski eelkõige isenda soovist ja seejärel väga järjepidevalt selle suunas töötada. Ka härra Priidu Beier võttis sõna ning soovitas humanitaaridele edasise filoloogiaoõpinguid. Järgnevalt esitasid abiturientid ridamisi oma praktikakokkuvõtteid, mis iseenesest olid väga laiahaardelised: õpilasvahetus Prantsusmaa Lycée Leonard de Vinci õpilastega, maailmahariduse päevade läbiviimine, treffneristide usuliste vaadete uurimine, ansambli Mehepojad loomine, uuriti ajalugu läbi elulugude ja Tartu kauaaegset linnaarhitekti Raal Kivi, ainuke välipraktika Tsiisrtes ja konverentsi lõpetas kahepoolne projekt Rootsi ja Eesti õpilaste vahel. Kuigi kõik ettekanded olid äärmiselt paeluvad, oleksid

abituriendid võinud ehk veidi enam rõhku panna oma avaliku esinemise lihvimisele. Olgugi et kuulajateks olid vaid kaasõpilased, oleks võinud säiluda akadeemiline formaat, samuti oleks ehk rohkem tööd võinud teha diktsiooniga, kuna juba eest kolmandasse ritta ei olnud kõik selgelt kuulda ning see võis tingida osalise tähelepanu hajumise.

Homme

Ilmselt on paljude üheteistkümnendike mõtetesse jõudnud teadmine, et see humanitaarkonverents jäi paraku viimaseks ja edaspidi nokitseb igaüks vaikselt oma uurimus- või praktilise töö kallal. Kuid-kuid! Humanitaariks olemine ei saa ometigi Treffneri seinte vahel devalveeruda ja traditsioone tuleb alal

TEKST LAURA POROVART

hoida ka edaspidi. Nimelt on humanitaarpraktikumide edasiseks saatuseks kirjan- dusõpetajate sõnul ilmselt just välipraktikatel käimine (selleaastaseks näiteks Tsiisrtes käinud 12.d) ja seal kogetu vahendamine konverentsil. Lisaks võivad esitluse tulla ka huvitavamad humanitaarvaldkonnas valminud uurimis- ja praktilised tööd. Õpetajate sõnul on oluline anda õpilastele võimalus esineda auditooriumi ees, jagada töö käigus teada saadud infot ja edasi anda vahetut emotsiooni. Ja mis eelkõige - näidata, et elu humanitaarina on hiiglama vahva!

Johannes Laas: Ansambli Mehepojad vokaal ja kitarrist.

MIS MISS? MIS MISTER?

TEKST ANDREA UIBO

25. jaanuari õhtul valiti Hugo Treffneri gümnaasiumis selle aasta miss ja mister.

MIS?

Missi ja mister valimine on kohale toonud hulganisti kaasaelajaid, täis olid nii iste – kui seisukohad. Kaasaelajate hulgas olid õpilased, vilistlased ning noored väljastpoolt meie kooli. Võistlustulle astusid 8 neidu ning 11 noormeest. Ilusaid noori oli hindamas neljaliikmeline žürii, kellest kolm olid HTG vilistlased. Ilu ja võlu hindasid Laura Olesk, Elar Haviko, Liis Laisaar ja Julius Kull. Kell 17.00 kõik see algaski. Õhtut viisid väga edukalt läbi eelmise aasta võitjad - Kerli Villemis ning Robin Saluoks.

MISSUGUSED?

Missikandidaadid oli võistlu-

seks väga hoolega valmistunud, neid nägid välja kaunid ning säravad. Kiita tuleb ka misterikandidaatide välimust. Oli neid, kes lähenesid võistlusele läbi huumorivõtme, kuid oli ka tõelise võidusoo- viga noormehi. Kui missihakatised olid enamjaolt kümendikud, siis poiste seas oli rebaseid ning vane- maid õpilasi pea- aegu pooleks. Mõnusat ja kodust muusikat kitarri ja lauluga pakkus vahepalana 10.c klas- si õpilane Karoliine-Lisette Kõiv. Teiseks vaheesine- jaks oli muusikali- ne koosseis Little Miss Sun- hine, kes võlusid taarast välja tõelisi hitte.

MIDA?

Esimeseks vooruks oli kõiki-

dele *casual*-riietuse voor, kus näidati oma lemmikumaid igapäevariideid, mis ühe noormehe jaoks oli lausa hommikumantel. Edasi pidid tüdrukud nelja kaupa ette näitama varem õpitud tantsu, mis eriti mees- soost publikule väga meelepärane oli. Pois- tel ettevalmistatud tantsu polnud, nemad

„Oh-jah, täna läks siis nii... Võib ju mõtiskleda, mis valesti läks? Oli põhjus Missi-Kassus? Kahtlen.”

pidid erineva muusika järgi lihtsalt improviseerima. Selle käigus lendasid särgid ning tants läks kohati eriti mee- olukaks. Kui tavaliselt on poi- sid need, kes peavad de-

monstreerima ka oma tugevust, siis seekord pidid seda tegema neid. Õpikute virna hoidmine ei olnudki nii lihtne kui tunduda võiks.

Teiseks riietuse vooruks oli pidulik riietus, kus võis pois- te seljas näha lausa keemiku kitlit ning toogat. Misteri- kandidaadid naerutasid pub- likut anekdootidega ning missikandidaadid lugesid hu- moorikaid luuletu- si. Osavus pandi proovile patsipu- numises ja lip- susõlme tegemises. Selgus, et lipsusõl- me oskavad teha tüdrukud paremi- ni, kui poisid patsi punuda.

Viimases voorus küsiti erinevaid trikiga küsimusi, mis võistle- jatele raskusi eriti ei valmis- tanud. Kõige rohkem elevust tekitas see, kui noormeeste ülesandeks oli kaunitaridelt meigi eemaldamine. Need,

kes ootasid nüüd šokeerivaid paljastusi, pidid pettuma, sest neid nägid endiselt väl- ja nagu tõelised printsessid.

KES?

Ja seal nad seisisid ... Hugo Treffneri Gümnaasiumi miss 2013 – Merily Taras ning mis- ter 2013 – Patrick Joan Thom- son. Vaatamata asjaolule, et võitjaid sai olla ainult kaks, oli see ka kõikidele osalejate- le kindlasti väga meeldejään õhtu. Küsimuse peale, mis tunne on värskel missil, vas- tas Merily silmade särades, et ta hetkel isegi ei usu seda. Ta ütles, ei tulnud kindlalt võit- ma, vaid tahtis lihtsalt osa võtta. Patrickul olid võistlu- sest väga positiivsed emot- sioonid. Kõige raskemaks pi- das ta impro-tantsu voorus silma paista, kõige kergemaks trikiküsimustele vastamist.

KUIDAS?

Ürituse korraldas õpilaskogu. Selle president Andres Käo- saar lausus, et jäi üritusega väga rahule. „Korraldamine oli aeganõudev, kuna samale nädalale kuhjus palju olulisi asju.“ Küsimusele, mis oli

Vaprad ja ilusad: Isegi pärast ras- ket ja väsitavat võistlust nägid osa- lejad ikka suurepäraselt välja.

korraldamise juures kõige to- redam, vastas Andres mõnu- salt naljatledes: „See, et üri- tus on lõpuks läbil“.

Seekordsetele missi ja mister- i valimistele elas rõõmsalt kaa- sa ka Facebook. Loodi Kaspar Plaati toetav fännileht, kus noormees(!) avaldas suurt soovi koolimissiks(!) saada. Väljavõte tema fännilehelt: „Oh-jah, täna läks siis nii... Võib ju mõtiskleda, mis vales- ti läks?“

Oli põhjus Missi-Kassus? Kahtlen. Oli põhjus halb rek- laam või mänedžerid? Kind- lasti mitte. Oli põhjuseks see, et Kassul ei lubatud missika- tegoorias osaleda? Ilmselt jah.“

MILLEKS?

Uurides õpetajatelt, kuidas nemad suhtuvad missi ja mister valimisse ning mil- leks seda vaja on, sain huvita- vaid vastuseid. Matemaatika

Kuldsete kätega mees: Patsi pu- numine nõudis misterikandidaati- delt tõelist näpuosavust.

õpetaja Kerli Orav-Puurand arvas: „Kui inimene on piisa- valt vana, et otsustada, kas sellisest valimisest osa võtta, siis miks ka mitte.“ Ta ei pool- da, kui missivalimisi peetakse koolieelikutele ja algklassi lastele. Ajalooõpetaja Aare Ristikivi ütles: „Kui õpilased seda ise korraldavad, siis järe- likult on neile seda vaja.“ Po- sitiivsena tõi ta välja selle, et valimisel ei hinnata mitte ai- nult välist ilu, vaid tuleb rin- da pista ka lõbusate ja nuti- kust nõudvate ülesannetega.

KUHU EDASI?

Prantsuse skulptor Auguste Rodin on öelnud: „Miski pole ajaraiskamine, kui oskad kogemusi targalt kasutada.“ Loodatavasti said kogemuse võrra rikkamaks kõik üritusel viibijad, nii osalejad kui ka pealtvaatajad. Selline tradit- sioon võiks jätkuda, jätkuks vaid uutel tegijatel tarkust teha midagi samamoodi ning teha midagi täiesti omamoo- di.

Üksikud looduslapsed: Kui neiu lipsusõlme ei seo, siis tuleb ise hakkama saada!

Talendikas on vaid iga sajas treffnerist?

17. jaanuari õhtu polnud treffneristide jaoks tavapärase. Nimele toimus pärast aastast vaheaega kooli aulas jälle HTG talendiõhtu.

TEKST MONIKA TÕLGO

Ürituse algusminutitel oli aga kurb tõdeda, et neid julgeid talendikaid õpilasi on ei rohkem ega vähem kui ainult viie etteaste jagu. Publiku ette astusid Karoliine-Lisette Kõiv (10.c) koos saatjaskonnaga, kes kandsid ette kaks imelist Karoliine-Lisette omaloomingulist laulu. Teisena astusid muusikalise etteastega üles Mariel Aim ja Matthias Ombler 12.a klassist. Neiu näitas oma võimsat hääleulatust Adele'i lauluga „Skyfall“ ning Mattias saatis teda klaveril. Kuluaarides võis kuulda, et poiss, kes suutis meie aula päevinäinud klaverist võimsaid helisid välja võluda, on klaverimängu omal käel ja

muusikakoolis käimata selgeks saanud. Kiitus! 12. a klassi talendikatele inimestele järgnes grupp talendikaid 12. b klassist ehk grupp nimega Little Miss Sunshine. Kaarel Adamson, Tõnis Peeter Kull, Mihkel Tarve ja Klaus-Peeter Ladva esitasid popurii populaarsetest lauludest ja kasutasid selleks enneolematult ainult klaaspudeleid. Neljandana astus lavale Triinu Bergmann 10.b klassist Alanis Morissette'i lauluga „Uninvited“. Parafraseerides õpetaja Keerbergi, ei mõista ilmselt keegi, kuidas saab nii pisikesest tüdrukust kõlada selline vapustav hääl. Viimane esineja Tauri Vahesaar (12. a) palus publiku hetkeks võimlasse, kus oli üles seatud kummist pael, millel abiturient ehk veel paljudele tundmatut, ent põnevat *slackline* demonstreerima hakkas.

Seni, kuni žürii eesotsas õpetaja Keerbergiga rasket otsust langetama suundus ning publikuhääletuse tulemusi kokku loeti, esines publikule 2011. aasta talendivõistluse

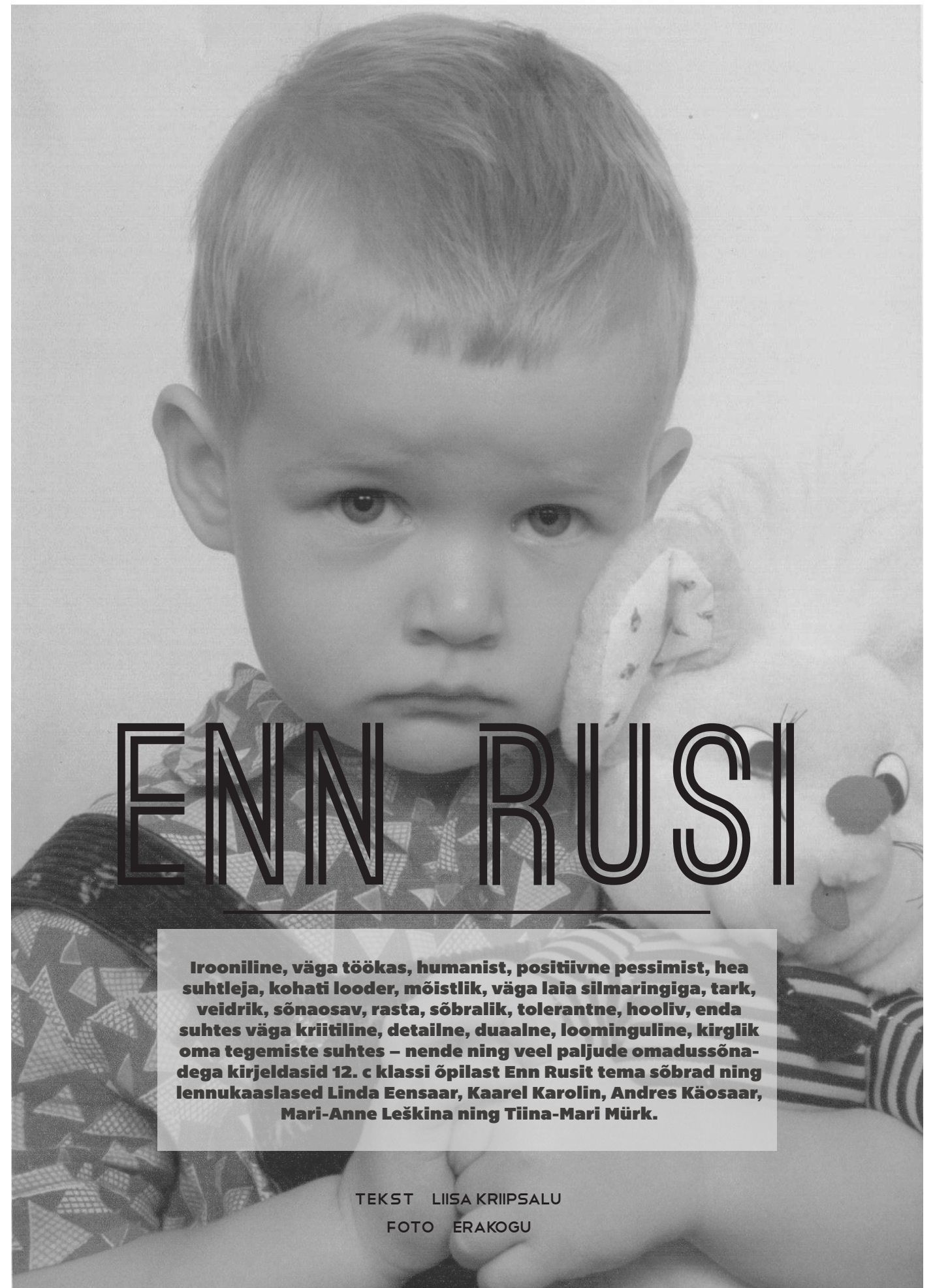

Tauri Vahesaar: Tulevane Eesti *slackline*'i meister.

võitja Ülari Lees. Ilmselt leidis kogu publik, et auhind läks ülemöödunud aastal õigele inimesele, sest Ülari oli oma kitarriga justkui kokku loodud. Eriliselt särada sai ka üks õhtujuhtidest, Sander Tars, sest žürii otsuse hilinemise tõttu sai noormees esitada enda kuulsat „siilikese“ anekdooti. Minupoolne kummardus temale ja kaasõhtujuht Kadri Orule. Pärast pooltteist tundi närvinget kuulutati HTG 2013. aasta talendikaimad õpilased välja. Publiku poolt valiti

lemmikuks noor rebaseneiu Triinu Bergmann ning žürii omistas võidu 12.b klassi grupile Little Miss Sunshine'ile. Kui küsisin, mida poisid enda võidetud 35 euroga teha planeerivad, sain vastuseks, et üksmeelselt kingitakse see Tõnis Peetrile, kes järgmisel päeval oma sünnipäeva pidas. Kiidaksin veel kõiki osavõtjaid, žüriid ning korraldajaklassi 12. b-d. Ent kripeldama jääb vaid üks küsimus: kas tõesti-tõesti peitub vaid igas sajas talenditreffneris julge talent?

Andekad abiturientid: 12.b klassi poisid näitasid, et ka taaraga on võimalik muusikat teha.

Irooniline, väga töökas, humanist, positiivne pessimist, hea suhtleja, kohati looder, mõistlik, väga laia silmaringiga, tark, veidik, sõnaosav, rasta, sõbralik, tolerantne, hooliv, enda suhtes väga kriitiline, detailne, duaalne, loominguline, kirglik oma tegemiste suhtes – nende ning veel paljude omadussõnadega kirjeldasid 12. c klassi õpilast Enn Rusit tema sõbrad ning lennukaaslased Linda Eensaar, Kaarel Karolin, Andres Käosaar, Mari-Anne Leškina ning Tiina-Mari Mürk.

TEKST LIISA KRIIPSALU
FOTO ERAKOGU

Enn, 2007. aastal tituleeriti Sind 16. saapaheite maailma-meistrivõistlustel oma vanuseklassis maailmameistriks. Kuidas sai Sinust saapaheite-sportlane?

Kui ma väike olin, esimeses-teises klassis, oli Türi lillelaad. Samal ajal oli seal kõrval saapaheitevõistlus. Ema tuttava kaudu sattusin võistleva ja lõpuks käisin igal aasta võistlemas. Ükskord pakuti võimalust minna Berliini võistleva. Mulle see mõte meeldis. Olin oma vanusegrupis ainus ja nii saingi maailmameistriks. Maailmameistriks sain ma varem kui Eesti meistriks. (Irooniliselt) Olin kõva tegija. Nüüd ma enam ei võistle.

Oled HTG näitetrupi juhendaja. Kui vana Sa olid, kui Sind nakatas teatrispik? Milline oli Sinu esimene roll?

Hakkasin näiteringi töös osalema, kui olin esimeses klassis. Esimesena mängisin koera mingis folklooriteemalises näidendis. Üheksas klass jäi vist vahele, aga muidu olen kogu aeg näitlemisega tegelenud. Nüüd siis olen juhendaja. Meil ei olnud trupil juhendajat. Mõtlesime, et tunne üksteist küllalt hästi, et saada ka ilma hakkama.

Miks Sulle meeldib näitlemine? Mida see Sulle annab?

Kui ma lavale saan, siis olen täiesti omas elemendis. Nüüd viimasel korral, kui me

olime Betti Alveri luulepäevadel, tulin lavalt maha ja ei mäletanud, mida ma seal tegin. See on väga mõnus tunne. Mind intrigeerib see, kuidas saab konserveerida elu, kuidas saab lavale panna selle, mis toimub tänaval. Teatrikunst on minu meelest huvitav. See, et sa lähed lavale ja päriselt teed midagi ära. Sellepärast pakub mulle lavastamine, teatritrupi juhendamine ka huvi. Saan olla ise selle kõige juures, panna paika see, mis toimuma hakkab.

Näed Sa end ka tulevikus kuidagi näitlemisega seotult?

Kui mul aega ja võimalust on, siis ikka tahaksin näidelda. Ma isegi mõtlesin vahepeal, et teen Viljandi kultuuriakadeemiasse katsed. Ma olin kuni kaheksanda klassini suhteliselt kindel, et tahan näitlemist minna õppima, aga siis hakkasin keemiaga tegelema ja olümpiaadidel käima. Kuna ma seda hästi oskasin, hakkas mulle hoopis keemia meeldima. Näitlemine on siiski olnud kogu aeg midagi sellist, mida tahaksin teha. Ma ei ole lihtsalt enam kindel, kas see on midagi, mida ma tahaksin päriselt, terve elu teha. Eks elu näitab.

Lisaks näitlemisele kirjutad Sa aeg-ajalt ka luuletusi. Mis Sind inspireerib?

Ma olen kõige tavalisem sahtlisse kirjutaja. Mind inspireerib elu. Kui vaatan mingit filmi, olen väljas või istun rõdul, siis tulevad päris head mõtted. Uitmõtted. Suur armastus või dramaatilised sündmused mind otseselt ei inspireeri. Kui tuleb mõte, siis tuleb, kui ei tule, ei tule. See on nagu teraapia.

Sa loed palju. Milline raamat Sulle siiani kõige enam mõju on avaldanud?

Ma unustan üldiselt ära, millest raamat rääkis, aga mulle jääb meelde emotsioon, mis mul seoses sellega tekkis. Väga sügava mulje jättis mulle markii de Sade'i „Justine“. Kurt Vonneguti teosed on mulle ka väga meeldinud. Tänu teemale hakkas mulle selline maailmalõpu-teooria teema meeldima. Mulle meeldivad abstraktsed ja veidrad raamatud. Sellepärast meeldib mulle ka Bulgakov.

Ennu inspireerib elu: Kui tuleb mõte, siis tuleb, kui ei tule, ei tule.

Sõbrad on rääkinud, et Sul on palju eeskujusid. Keda Sa praegu kõige enam austad ning imetled? Miks?

Mulle meeldivad veidrikud, friigid. Sellised, kes ei tee väikestest asjadest suurt numbrit, kes ajavad oma rida. Mul otseselt selliseid inimesi, kellest ma mõtlen, et oh, tahaksin väga nemad olla, ei ole. Nad on minu jaoks lihtsalt lähedal inimesed. Õpetajatest meeldib mulle väga Tering. Ja Kokassaar meeldib ka ... meeldis.

Kuidas Sa iseennast iseloomustaksid?

(Pikk mõttepaus piinatud näoga) Bipolaarne? Ma ei tea, mu tujud vahelduvad seinast seina... mulle võib ühel hetkel midagi väga närvidele käia ja teisel ma armastan seda. Olen imelik. Tähendab, ma ei saa enamasti aru, miks ma midagi teen. Paljusõnaline.

Sul on lisaks näitlemisele hea õppepõlvkond ning oled seotud ka paljude akadeemiliste projektidega. Millega Sa täpsemalt hetkel tegeled?

Õpin HTG loodussuunas. Teen teaduskooli keemiakursust. Käisin ka labori valikkursusel ja see oli väga huvitav. Nüüd teen uurimistööd, mis sisuliselt tähendab seda, et istun laboris ja vaatan, suu ammuli, mis seal toimub.

Mis on Sinu valem kõigega valemis jõudmiseks?

Valem? Mul ei olegi seda. Ma olen tohutu asjade edasilükkaja. Ma istun internetis ja mõtlen, et peaksin uurimistööd tegema. Oleks siis, et ma loeksin raamatut – ei, ma istun arvutis Facebookis või vaatan videoid. Kõige produktiivsem aeg on alati paar päeva enne tähtaega, siis ma praktiliselt muud ei tee, kui olen kogu aeg selle projekti sees. Mulle meeldib intensiivne töö.

Kuidas kujutad end kümne aasta pärast? Mida loodad selleks ajaks saavutanud olla?

Suurlinna ei ihka: Pensionipõlve loodab veeta metsade vahel.

Ma loodan, et ma kümne aasta pärast tean, mida ma teha tahan. Ma ei ole nii püsiv inimene, et ma oskaksin valida ühe asja ja selle juurde jääda. Praegu arvan ma, et lähen loodusteadusi õppima. Sealt ei tahaks ma enne doktori-kraadi omandamist ära tulla. Kui juba, siis juba – see on omamoodi mugavustsoon. Kümne aasta pärast maailma tipus ma end ei näe, aga loodan, et selleks

Mis sind õnnelikuks teeb?

Õnn on minu jaoks pigem see, kui ma vanana enne surma elule tagasi vaadates mõtlen, et polnud paha. Praegu ma ei tunne, et ma olen õnnelik. Sellest saan ma aru hiljem möödunule tagasi vaadates. Võin praegu mõelda, et elus on nii palju halvasti, aga kui ma aasta pärast praegusele hetkele tagasi vaatan, siis saan aru, et ma olin tegelikult väga õnnelik. Oluline on võrdlusemoment. Olla õnnelik ei tähenda seda, et pole probleeme. Sa võid kurb ja vihane olla, aga õnn ei ole selle vastand. See on kuidagi nii, et kõik kokku annab summaarselt midagi positiivset.

Mida Sa viimase 2,5 Treffneri-aasta jooksul elult õppinud oled?

Seda, et elu annab kõvasti vabamalt võtta. Ja seda, et inimesed on väga imelikud. Imelikumad, kui tavaliselt arvatakse. Siit lahkudes jäangi ma kõige enam just siinset mitmekesisust igatsema.

Mida soovitsid meie järeltulevatele Treffneri põlvkondadele elu ning kooliga toime tulemiseks, kui Sul selleks võimalus avaneks?

Võtke igasugustest võimalustest kahe käega kinni ja ärge lahti laske. Hinded ei ole kõige tähtsamad, lihtsalt heade hennete pärast ei tasu loobuda suurepärastest võimalustest. Võtke osa kõigest, millest saate. Koguge kilde, kogemusi. Praegu on viimane hetk, kui ei ole veel eriti kohustusi. Kasutage seda võimalust.

Mind intrigeerib see, kuidas saab konserveerida elu, kuidas saab lavale panna selle, mis toimub tänaval.

ajaks olen natuke selgust saanud, kuhu ma liikuda tahan. Loodetavasti olen ma mõne sihi poole teel. Eks näis, ma ei plaani väga midagi ette.

Sinu päris kodu on maal, Türi kandis. Kas näed end tulevikus mingil hetkel püsivalt maal elamas?

Lähiajal sobivad mulle pigem sellised Tartu-suurused linnad. Mulle meeldib, et siin on piisavalt palju rahvast, et igav ei hakkaks, ja piisavalt vähe, et üle ei koormaks. Siin on kõik käe-jala juures. Ehk lähen kunagi pensionile jäädes maale metsade keskele elama.

Treffnerist, palun maga!

TEKST MONIKA TÕLGO

On detsembrikuu hommik ja leian end hüsteeriliselt kooliõe kabineti ukse taga pisaraid valamas. Lühikese une põhjustatud paanika tõttu olen jõudnud tõdemuseni, et olen suremas. Kui lastekliiniku arst mind lõpuks maha rahustab, et arvatavasti elan õnnelikult veel pikki aastakümneid, meenub mulle miski, mis viimase paari aasta jooksul on ununenud. Nimelt: uni moodustab meie eluajast ühe kolmandiku kindla põhjusega. Ma ei soovi, et Sina peaksid sellise situatsiooni läbi elama ja olen siiralt mures, kui kuulen kooli peal lauseid „Magasin eile kolm tundi ja täna teen *allnighteri*“ või et „tahaks magada ja muud midagi“.

Kuigi kulutame oma eluajast kolmandiku magamisele ja sellega võrdse osa töötamisele, pöörame just viimasele tegevusele hoopis rohkem tähelepanu kui magamisele. Kui pühendame nii palju

energiat õppimisele ja õigele karjäärivalikule, siis miks peame und iseenesestmõistetavaks? Arvestades eluea lühidust, on nii mõnigi meist kindlasti olnud pahane, et peame sellest kolmandiku une jaoks loovutama. Ent uneta ei oleks elu.

Kogu õppimistöö ja huvitegevuste kõrval vajab meie keha aega, et end vaimses ja füüsilises tasakaalus hoida. Unepuudusest tingitud probleemid võivad olla nii lühikui ka pikaajalised. Unepuuduse tõttu väheneb meie reageerimis- ja tähelepanuvõime ja kuivõrd paljud meist on juba autojuhid, suureneb näiteks autoõnnetuste risk. Seega ei sea me vähese unega ohtu mitte ainult ennast, vaid ka meid ümbritsevaid.

Kui soovid õpitulemusi parandada, oleks samuti arukas kontrollida oma magamisharjumusi, sest uni aitab ajul talletada päeva jooksul kogutut ja õpitut ning valmistada järgmise päeva uueks infor-

matsioonilaenguks. On täheldatud, et ebapiisava uneajaga inimestel on ras- kem langetada tähtsaid otsuseid, nad ei suuda kohaneda uute situatsioonidega ning samuti on nende jaoks komp-

litseeritud erinevate probleemide la-

“

Pikaajaline unepuudus võib aga viia südame-, veresoonkonna- ja neeruhaigusteni, diabeedi, kerge vererõhu ja ülekaaluni.

hendamine. Samuti mõjutab uni meie vaimset tervist. Puuduliku unega inimesed kalduvad kergemini depressiooni ning lausa suitsiidsete mõteteni. Suhtlemisprobleemid lähedastega võivad samuti olla tingitud puudulikest uneajast, sest väsinud inimene on impulsiivsem, sageli vihasem ning tema tujud varieeruvad kergesti.

Pikaajaline unepuudus võib aga viia südame-, veresoonkonna- ja neeruhaigusteni, diabeedi, kerge vererõhu ja ülekaaluni. Uni on tähtis komponent ka immuunsüsteemi korrapärase töö ning sagedased gripi- ja viirushaiguste põdemised võivad olla põhjustatud just unepuudusest.

Kuigi erinevate uuringute

Kõik vajavad und: Liigagi tihti näeb tunnis magavaid õpilasi.

abil on jõutud tulemuseni, et keskmine täiskasvanu vajab kaheksat tundi und, on unevajadus üsnagi individuaalne. Ajaloost on teada, et näiteks Thomas Edison võis öösiti magada ainult 3-4 tundi, ent tegi päevaseid uinakuid. Päevaste unetundide poolest on veel tuntud näiteks Winston Churchill ja John F. Kennedy. Erilise „mikrouinaku“ poolest on kuulsaks saanud Sal-

vador Dali ja Albert Einstein, kes tukastasid toolil istudes, samaaegselt metallist eset käes hoides (näiteks võtit). Tooli kõrvale oli seatud teine metallist ese, näiteks pann, ning kui geenius magama oli jäänud, kukkus metallise käest ning tekitas vastu panni kukkudes lärmi, mis ta üles äratas. Selline uni pidavat elustama vaimu ja ergutama loomingulist mõtlemist. Seega palun Sind, kallis koolikaaslane, et laseksid oma kehal ja vaimul piisavas koguses puhata. Kahjuks ei saa mina ette kirjutada, mitu tundi peaksid magama või kuidas võidelda unetusega (sest see vajaks uut artiklit). Samas loodan, et see mõtisklus aitab mõista, et uneta ei saa täisväärtuslikult elada. Oma kogemuse põhjal võtan julguse väita, et olla puhanud loll on tõepoolest parem, kui olla väsinud tark. Head und!

Meie auväärne kunstiajalooõpetaja Priidu Beier laseb igal aastal abiturientidel kirjutada arvustuse kunstinäitusest. Vaid vähesed tööd pärivad kunstiajaloolaselt hindeks 5+. Erilist kiitust sai 12.d klassi õpilase Linda Tarto töö.

TEKST LINDA TARTO

Mõnus talv eesti kunstis

Tartu Kunstimuuseumi näitus “Talvevalgus” esitab mitmekesiselt ja põnevalt näiteid eesti kunstnike talvemaalistest. Esindatud on enam kui 40 kunstnikku ja ekspositsioon hõlmab nii baltisaksa kunstnike, pallaslaste kui ka kaasaja autorite väga eriilmelisi töid. Mitmekesisus tuleneb ehk just sellest, et ühtne teema, talvevalgus, koondab enda alla väga erinevaid perspektiive ja kujutusviise talvest, mis mulle meeldiva üllatuse- na tuli.

Näitusel purunes ka minu isiklik eelarvamus, et talveteemas võiks olla valdavad sinakad, jäised toonid ja külm üldmulje. Vastuoksa, mitme kunstniku maalilt paistis soe punane kuma, mis küll kohati veidi võõristust tekitas. “Talvevalguselt” otsisin eelkõige motive, mis mõjuks üleüldisele talveseisundile, pimedusele ja külmale, vastanduvalt või värskendavalt. Esteetiliselt vägagi nauditavad olid näiteks Eda Lõhmuse minimalistlikult maalitud üksikud kõrred lumisel lagendikul, kargelt ja puhtalt mõjus ka Imat Suumanni realistlik maal “Eesti talv”. Suure osa näitusest hõlmasid linnavaated, vahel koos suusaradade ja kelgutajate või hobuvankrite ja töölistega. Isklikult imponeerisid aga mulle rohkem need tööd, mis realistliku talvemaastiku asemel mõnda teist vaatenurka kujutasid. Näiteks 19. sajandi kunstnike maalidest oli meeldejäävaim Tõnis Grenzsteini “Küdev ahi”, mis pakkus talvest täiesti teistsugust perspektiivi

ning tekitas pealegi sooja ja hubase tunde. Siiski jäi meelde ka üks linnavaade, nimelt Kristjan Tederi humoorikas ja värviline “Talvine Tartu”. Kunstilist elamust pakkus seegi, et näitusel leidis meisterlikult maalitud valgust ja erilist maalitehnikat. Siinjuures võiks esile tuua pallaslasti nagu Lembit Saartsi (“Mõtisklus talvest”), Ellinor Aikit (“Talvemotiiv Tartust”) ja Lüüdia Vallimäe-Marki

maalidest kiirgab alati mingit naivistlikku lõbusust, samas ka irooniat. Motiiv Juhan Liivist annetamas oma kuube Estonia teatri ehituseks oli paeluv, kuid maal jäi mulle erilisel silma hoopis roheliste põõsastega talvisel taustal. 1984. aastal särava debüüdi teinud Raul

“

Maalidest oli meeldejäävaim Tõnis Grenzsteini “Küdev ahi”, mis pakkus talvest täiesti teistsugust perspektiivi.

(“Uisutee”), kelle töödest kumas puhast ja varjundirohket talvevalgust, mis oli muidugi väga isikupärase maalikäkirjadega talletatud. Parima osa näitusest moodustasid minu jaoks metafoorsemad tööd, millest esimesena tahaksin välja tuua Lembit Sarapuu “Poeedi annetuse Eesti heaks”. Sarapuu

Rajangu töö lumemehest vana anatoomikumi kohal äratas kohe tähelepanu reljeefse, ebatraditsioonilise maalitehnika ja toreda iroonilise huumoriga. Popkunstilik “Õmblusmasin ja närikuusk” oli aga ilmselt minu selle näituse lemmik, vist seetõttu, et maalis on minu

jaoks eriline irooniaga segatud nukker emotsioon, talletatud efektse tehnikaga. Mal-le Leisilt, kes on kindlasti tuntumaid eesti naiskunstnikke ning näitustel esinenud juba 1964. aastast, oli välja pandud üks talle oma- seid fragmentaarne ja erkate värvipindadega teos, millest äratuntav talvemotiiv moodustas vaid väikse osa. Teos mõjus meditatiivsena ning rohelised fragmendid ja väike ringikujuline talvemotiiv justkui talveängistust peletavalt.

“Talvevalgus” suutis näituse- na hästi koondada eesti kunstnike loodud talvepilte, olles seejuures piisavalt mitmekesine, kuid mitte liiga tihe ega ülepaistunud. Maalide valik ja paigutus oli seega meeldiv. Mis töödesse endisse puutub, siis leidis talvemaale nii klassikalise maastiku- või olustikumaali austajatele, kui ka metafoorsemaid kaasaegseid töid. Viimaseid nautisin isiklikult kõige rohkem ning võiksin öelda, et meisterlikult maalitud talvevalgus ja humoorikad või naivistlikud detailid pakkusid hetkelist pääsemist väljas valitsevast talvest.

Imat Suumann: realistlik maal „Eesti talv”.

Õpetaja Tepp valguses ja varjus

TEKST IIDA ELISE MURUMETS

Kus Te käisite põhikoolis? Gümnaasiumis?

Mina käisin Põltsamaa Ühisgümnaasiumis. Keskkooli tulin Tartusse Miina Härma Gümnaasiumisse. Õpinguid jätkasin Tartu Ülikoolis.

Kas Te olite hea õpilane?

Mulle on alati meeldinud koolis käia, kuigi ma ei ole olnud eeskujulik õpilane. Algkoolis olin puhta vieline ja lõpetasin esimesed seitse klassi kiituskirjaga, ma olen pesamuna ja siis katsusin olla kõige tublim, aga siis tekkis mul huvi ka väljaspool kooli oleva elu vastu. Põhikoolis oli mul kaunis igav. Ainult eesti keelega pidin rohkem vaeva nägema, sealt see huvi eesti keele vastu tuligi vist. Keskkoolis olid reaalsed kolmed, humanitaarsed aga pigem viied.

Ülikoolis õppisite...

Bakalaureusekraadi tegin soome-ugri filoloogias, aga magistrtrit õpetajana. (Eesti keel ja kirjandus loomulikult).

Ja eesti keele õpetajaks saamine on alati eesmärgiks olnud?

Ei ole. 7. klassist alates oli sooviks saada hoopis psühholoogiks. 12. klassi kevadel päeva pealt tuli otsus filoloogiat minna õppima. Põhikooli eesti keele õpetaja nägi minus potentsiaali ja siis vaatas, et ma ikka areneks.

Kõige parem mälestus koolist?

Helgeim aeg oli algkool. Klass hoidis üksteist ja peale tunde mängisime ikka lauamänge. Me olime nagu üks suur perekond. Ma olen vist jube vanaks jäänud, et kõige ilusam aeg oli esimesed kooliaastad.

Aga kõige ebameeldivam mälestus?

Gümnaasiumi algus oli ikka raske. Kõik oli uus ja tuli iseseisvalt hakkama saada. Suureks katsumuseks olid reeded, kui tahtsin juba koju saada! Seda on ka siin,

2012. aasta sügisest asus Hugo Treffneri Gümnaasiumisse tööle eesti keele õpetaja Liisa Tepp, kellega õnnestub nüüd tutvuda ka Miilangu lugejal.

Treffneris, et õpilased paluvad õpetajadelt luba tunnist natuke varem ära saada, et varasemale bussile jõuda! Aga see on väga kasulik, teeb täiskasvanumaks, iseseisvamaks.

Millega tegelesite kooliväliselt?

Põhikooli ajal tegelesin kergejõustikuga. Võitsin koguni esikohti maakonna tasemel.

Kas Teil oli ka varuplaan?

Jah. Ma oleks läinud kaitseväge, seda ma oma vanematele ei rääkinud, sest nad poleks nõus olnud sellega. Kuigi ma arvan, et naised väga ei peaks kahurilihaks olema.

“

Õpilaste juures häirib teda kõige rohkem lauslollus, potentsiaali raiskamine ja laiskus.

Kas Teil on ka “ideaalne õpetaja”, kelle moodi Te tahaksite olla?

Mul otseselt ei ole sellist välja mõeldud, aga hea õpetaja oleks selline, kes tahab õpilastele parimat, tahab, et õpilased mõtleksid tema tunnis sellistele asjadele, millele ei mõtle elu24 lugedes või Facebookis olles.

Mis Teile meeldib Hugo Treffneri Gümnaasiumis õpetamise juures kõige rohkem?

Mulle meeldib, et on hea õhustik õpetajate vahel. Kui ma olen rääkinud kursaõdedega, siis nendel on olnud ikka suuri probleeme. Mul on väga hästi läinud,

kui ma peaks tegelema ka siukeste asjadega, siis ma ei usu, et mul jätkuks motivatsiooni kuigi kauaks!

Kas on vahet kui klassis istuvad humanitaarid või reaalsid?

Jah, on küll. Eriti on seda tunda kirjanduse tundides. Humanitaaride ja reaalside raamatute haakumine oli erinev. Hummid arutlevad abstraktsete asjade üle rohkem. Reaalidega on natuke raskem arutleda ja analüüsida, neile ei meeldi heietada. Kirjanduse tundides on mul õnneks võimalik valida igale klassile sobivaimad raamatud. Klassid on nagu inimesed, kõigil oma nägu ja iseloom.

Mis on teie kõige hirmsaim kogemus?

Kõige hirmsam kogemus oli esimene praktika hommik. Ülikoolipoolne juhendaja istus klassis ja see pani ikka jalad värisema! Õnneks oli klass väga tore ning sõbralik, nad mõistsid minu hirmu.

Miks tulite just HTGsse tööle?

See oli mitme asja kokkulangemine. Praktika tegin siin koolis.

Mis on teie õpetamisnipid?

Mul ei ole otseseid õpetamisnippe, katsum olla võimalikult loominguline.

Mis on kõige toredam asi õpetamise juures?

Mulle meeldib kui on näha, et õpetatud on õpilasele kohale jõudnud ja õpilased lähevad kaasa arutletuga.

Mis on kõige raskem õpetamise juures?

Tööde parandamine. Aega on vähe, palju teha ja mulle meeldib olla korralik. Eriti kirjandite juures tahan anda tagasisidet õpilasele ja ei taha panna halba hinnet, sest need on ju tema mõtted, aga

kui grammatikavead on sees, siis ei jää muud üle!

Kirjandustunni plussid on...

Saab kuulda õpilaste mõtteid. Noored on mõistvad ja südamlikud, ei ole nad midagi nii hukas. Täitsa lootust andev on tulevik!

Eesti keele tunni plussid on...

Eesti keele õpetajana saan ma õpilastega lähedamalt tuttavaks tänu kirjanditele. Õpetajad ei saa väga individuaalset jutustada õpilastega, aga nii saab paremini neist aru. Kirjutamisel on ka teraapiline mõju ja arendab eesti keelt. Õpilased on arvamusel, et kirjandid on ainult kiusamiseks.

Mida arvate õpikutest?

Eesi keele õpikud on kirjutatud täiesti õpilasevaenulikult. Suurte professorite jutt on liiga keeruline ja jääb õpilastele arusaamatuks. Tahaks kohe ise uue koostada, mulle on öeldud, et kõikidest töölehtedest, mis ma teinud olen, saakski õpiku kokku! Kirjanduse õpikud võiksid olla rohkem arutlevad.

Mis on Teie missioon?

Oma missiooniks tahan õpilastele näidata, et kuidas keelega teha suuri tegusid. Eesti keele tundides toon palju näiteid eesti keele vajalikkusest. Keele juures pole oluliseks ainult teadmine, kuhu need komad panna. Keelega saab luua suhteid ja lõhkuda suhteid!

Mis on kõige uhkem hetk Teie elus?

Mina usun ennetesse. Eelmine aasta oli draakonistaasta ja oli palju õnnestumisi! Esiteks tegin eduka praktika, ainult paar said praktika hindeks “väga hea”! Siis ma sain veel magistridiplomi kätte, aga KÕIGE uhkem olin, kui sain A-kategooria juhiload!

Kas ka Teil on nõrkusid?

Minu suurimaks nõrkuseks on kärsitus ja terav keel, mis

esinevad halva tuju korral, kuid 95% juhtudel ei ole mul eesmärgiks solvata! Katsum ennast tagasi hoida. Sõbrannad on harjunud minu ütlemistega, aga teised võtavad liiga isiklikult, vabandan, kui tunnen, et läksin üle piiri.

Mida te peate oma headeks külgedeks?

Oh neid on nii palju! Mitmekülsus, tolerantsus, püüdlikkus, põhjalikkus, hea huumorimeel.

Ja mis on Teie suurim kartus?

Ma kardan kiirust. Siis kui tegin sõidueksamit, käis mul elu silme eest läbi. See oli väga tõsine eneseületus. Esimestel katsetel kukkus mootorratas lihtsalt ümber, ma ei jaksanud seda üleval hoida!

Kas on midagi, mis Teid häirib õpilaste juures?

Lauslollus, potentsiaali raiskamine ja laiskus. Ma pean tähtsaks püüdmist ja tahet asja selgeks saada, need hinded polegi nii tähtsad.

Kas on aru saada kui õpilasel on raamat lugemata?

Jah. Viie lausega on selge, kas õpilasel on lugemata, on lugenud kokkuvõtet või kuulnud klassikaaslase jutustust. Siamaani olen silma kinni pigistanud, kuid edaspidi katsun rangem olla selle kohta pealt.

10 aasta pärast...

Tahan olla jätkuvalt koolis ja õpetada, aga isklikus arengus uues etapis. Tahaksin olla väga hea õpetaja. Ja kui haridusministeerium pole ära kolinud, siis miks mitte ka olla haridusminister? (Naljatledes) Ma tahan olla targem, võiks olla kõrgem haridusaste. Ma tahaksin teada kõigest kõike!

Tulevik on helge: Tulevikus näeb end jätkuvalt koolis töötamas.

TEKST ANNEMARI SEPP

Õhtusel ajal Raekoja platsilt Treffneri poole sammudes, kuuleb juba kaugelt muusikat, mis paitab kõrvu. Jõudes lähemale, võib üles vasakule vaadates näha helkivaid tule- ning ukse kohal suurt Ä-tähte, mille kriips on sakiline nagu kiskja hambad. Uksest sisse astudes ja trepist üles minnes jõuategi Nälga. Õhtul baar/klubi ja päeval kohvik/pood. Sisekujundus tollel kohal on lihtne ja samas maitsekas. Esimest pilku heites tundub, nagu oleks sinna kokku kuhjatud kogu mööbel vanaema pööningult, kuid tegelikult on igal esemel sel-

TREFFNERIST SOOVITAB

ANNA LIISA SAAVASTE (12.E)

RAAMAT V. Woolf „Orlando“

FILM „The Royal Tenenbaums“

TOIDUKOHT Nälg

les interjööri oma koht. Kolmest ruumist koosnev kohvi-kuosa meenutab sõbra korterit, kus külastaja avasüli vastu võetakse ning öeldakse: „Tunne end nagu kodus!“ Just selline hubane tunne seal tekibki. Teenindajad on sõbralikud ja alati naeratavad. Menüü on nagu interjööri - lihtne, kuid siiski leiab seal selliseid kõhutäiteid nagu ei kuskilmujal Tartu linnas. Kus

mujal saab süüa ahjulavaši ning pirni püreesuppi? Minu teada, ei kuskil. Olles läbi-proovinud peaaegu terve toidukoha menüü, võin öelda, et toidukvaliteet kõigub vastavalt päevale. Kui veel kuu aega tagasi ei puudunud ühegi toidu juurest rukola salat ning balsamico-kaste, siis eelmine nädal ei olnud minu salatis kumbagi neist. Toitude maitsestamistase jätab soovida, sest maitseainetega

ollakse tihti kitsid, kuid mitte nii nõudlikule kliendile on toidud arvatavasti meelepärased ning koduselt lihtsad. Vaatamata sellele, et ma ei ole rahul Nälja toitudega, lähen ma sinna siiski iga nädal tagasi, sest *vibe* on selles kohas meeletult nauditav ning sealne muusika ja olustik inspireerivad. Ma soovitan teilgi sinna mõni päev sisse kiigata, sest sõpradele külla meeldib meile kõigile minna.

TEKST DANIEL KÜTT

Jazzklubis pakutakse peale õhtuste einete veel ka korralikku hommiku- ja lõunasööki ning neid vastavalt 1 euro ning 2.00/3.50 eest. Sisenedes mängib meeldiv muu-

sika ning teenindatakse kohe-selt. Lõunasöögiks pakuti püreesuppi ning kahte praadi, ühte neist, 'chili con carne' riisi ja värsket salatiga, proovisin ning ei pidanud pettuma. Söök toodi kiiresti kätte ning selle kõrvale võis võtta nii lei-

ba, teraviljakuklit kui ka sidrunivett. Portsjon oli suur, suurem kui poisteports sööklas ning riis, salat ning 'chili con carne' olid tasakaalus. Soovitan Jazzklubi kõigile, kes naudivad head olemist ning maitsevaid toite.

ÕPETAJA SOOVITAB

AARE RISTIKIVI

RAAMAT Karl Ristikivi „Inimese teekond“

FILM „Kabaree“

TOIDUKOHT Jazzklubi

#SÖÖGI-KOHT

INIMENE TÄNAVALT SOOVITAB

LENA (VÄLISÜLIÕPILANE SAKSAMAALT)

RAAMAT Patrick Süskind „Parfüüm: Ühe mõrvari lugu“

FILM „Tütarlaps pärlkõrvarõngaga“

TOIDUKOHT Nälg

TEKST KADRI ORG

Kohvik Nälg on Treffneri koolist kiviviske kaugusel asuv mõnus boheemihõnguline söögi-koht. „Me oleme ju kogu aeg millegi järele näljased. Söögi, joogi, asjade. Me tahame tarbida ja meil on vajadused. Siis tuligi Nälg. See on väga suur nimi. Ilma näljata ini-

mene ei elaks, lebaks lihtsalt niisama,“ on põhjendanud Tartu Postimehes nimevalikut kohvikupidaja Kene Vernik, kes peab toda kohta ülevaht koos oma emaga. Peale tabava „lusikas silma-auku“ nime on sel kohal ka näljastele õpilastele sobilik miljöö. Üldpildis näeb koht välja kui tüüpiline Tartu tudengikorter, kus sisekujunduse asümmeetria on hästi läbi mõeldud ning loob sooja ja hubase mulje. Kodust tunde suurendavad veelgi raamaturiid, pungil väärt kirjanike teoseid, ja sooja südame ning naeratused teenindajad.

Parimatel päevadel pakutakse vaesevõitu ülikoolilinna õppuritele ka tasuta sidrunivett, soojasid seemnekukleid ja kätekreemi kraanikausi kõrval. Menüü pole väga rikkalik, kuid piisav, et luua valikuvõimalusi igale maitsele. Tellitust pakutakse keskkonna kohaselt vanaaegsetest nõudest ning road on maitsest head ja kodused. Hinnad on taskukohased ning portsjonid kõhtu täitvad. Retrohõngu ja vaesuse idüllil nautivatele on see koht perfektne. Luksust ja toredust soovivatele jääb aga veidi kassiks.

Kodune kohvik: Nälja sisustus meenutab tudengikorteri.

Äripäev ka Treffneris!

Alates jaanuarist on HTG raamatukogus lugemiseks lisaks teistele päevalehtedele ka Äripäev. Värskel Äripäev ilmub igal hommikul ning viib ka kõige ärikaugema inimese viimaste majandusuudistega kurssi.

Andekad kõnelejad

Jaanuari lõpus toimus iga-aastane inglise keele kõnevõistlus. Žüriis olid peale meie kooli inglise keele õpetajate ka külalised USA saatkonnast (Alison E. Davis, Julia Noecker ja Jane Susi) ning Briti saatkonnast (Ryan Mitchell). Külalised USA saatkonnast tutvusid koolimaja ja -muuseumiga; Ryan Mitchell rääkis 12.c-le Põhja-lirimaast.

Esikolmik

- 1.+2. koht: Aliis Aalmann, 10C
- 1.+2. koht: Denis Rastorgujev, 10C
3. koht: Andri Parvelo, 10B

MILANG

soovib võitjatele õnne!

Tööd teha või õppida –

TEKST KADRI ORG

Estlaste seas on tuntud ütlus, et raha paneb rattad käima ning tihti nenditakse ka tõsiasja, et armastus ja hool on küll väga tähtsad, kuid neist riidesse ja söönuks ei saa. Mida aga teha, kui oled treffnerist ning tengelpung liialt kergeks kiipub jääma?

Minul, toona 10. klassi rebasel, mõlkus pikka aega mõttes soov leida töökoht ja hakata oma raha teenima. Nägemine, kuidas vanemad oma majapidamise kõrvalt pingutavad, et pakkuda mulle ideaalilähedasi tingimusi teises linnas elamiseks ja koolis käimiseks aina võimendasid tahet rahaliselt iseseisvam olla. Olukord leidis lahenduse ühel kevadisel vahetunnil, mil klassiõde rääkis internetikeskkonnast CVkeskus, kust ta oli leidnud ahvat-

levaid tööpakkumisi. Mõtlesin, et kui eksisteerib taoline keskkond, kust tasapisi töökohta hankida, siis miks mitte.

Tööotsimine läks kui lepaste reega. Ühel nädalavahetusel klikkisin erinevaid tööpakkumisi ja saatsin mitmesse kohta oma CV. Juba esmaspäeval sain kaks telefonikõnet. Esimene oli Müügi-meistrite AS-ilt, kuhu kandideerin telefonimüüja ametikohale ning tunduski mulle kõige rohkem sobivat – paindlik töögraafik ja õhtune vahetus. Mind kutsuti juba samal päeval vestluse-

le ning loomulikult nõustusin minema. Hiljem tuli ka teine kõne – Maxima poekett, kus pakuti 12-tunnist vahetust, mis mõistagi ei sobinud. Aeg, mil tööd otsisin, oli maikuu keskpaik ning õppetöö käis koolis täistuuridel.

Nii hakkasingi kooli kõrvalt tööle käima. Sain töökäigu kiiresti selgeks ning teenisin peagi müügitulemuste eest kiitust nii ülemuse kui ka kolleegide käest.

Kooli ja töö kõrvalt jääva vaba aja üle Karl ei kurda ning tunnistab, et õhtuti jääb aega ka internetis ringi vaatamiseks.

Enesetunne läks mul aga aina kehvemaks ning mõistsin, et käia täistöökohaga tööl ja koolis ning peale selle elada

ka aktiivset seltsielu pole kerge. Üha enam läksin tööle vastumeelselt ja minu esialgne entusiasm, uhkus ja rõõm näitasid kiirelt kadumismärke. Mind hakkasid valdama pidev jõuetus ning „tühjaks pigistatud sidruni” tunne. Kõik kulmineerus arvestuste nädalal, mil võtsin lõpuks „sinise lehe”, et koolitöödele keskenduda ja oma üleväsimusest tingitud pödüra tervisega tegeleda. Viimaks saabus ka palgapäev ning taoline vaev ei tasunud minu jaoks sellise tasu eest ära.

Lõpetasin lepingu ja jätsin töökohaga hüvasti. Palk oli naeruväärne, kuid ma ei olnud kuri ega pettunud. Minu jaoks oli kogemus ning enda võimete proovilepanek seda kõike väärt.

Tänavusel aastal olen aga tihemini kuulnud kaaslasti rääkimas tööst, mida nad kooli kõrvalt teevad. 11. klassi noormehi Karl Tenno- saart ja Jan Teevetit ajendas samuti töötama oma raha teenimise võimalus, kuid ka õpitud oskuste praktiseerimine. Nimelt on nad mõlemad oskustöölised, kellest Jan teenib leiba hollandikeelse turgude klienditeeniduse spetsialistina ja Karl mehaanikuna. Karl, kes on ametis käinud juba üle 8 kuu, esialgu hirmu ei tundnud. „Eelnev kokkupuude oli olemas ja taoline töö väga meeldib. Mis ikka juhtuda saab? Mõtlesin, et kui koolis probleeme tekib, siis tulen töölt ära.” Jan nii suurt kindlameelsust välja ei näidanud ning tunnistas, et esipuhku ikka veidi

selles on küsimus

pelgas. Teisalt avaldas ta arvamust, et ühegi teise kooli kõrvalt poleks töötamine võimalik, kuna Treffneri õppesüsteem on kooliväliste tegevuste jaoks soosiv.

Kooli ja töö kõrvalt jääva vaba aja üle Karl ei kurda ning tunnistab, et õhtuti jääb aega ka internetis ringi vaatamiseks. Janil seevastu pole vaba aega pea üldse, ent noormees tunnistab, et pole seda kunagi ka soovinud. Lisaks kõigele muule jõuab ta tegeleda veel teatrigrupi juhendamise ning paljude erinevate projektidega, olles ise sisutiheda ajaga igati rahul.

Treffneristide tööle käimise

motivaatoriks pole aga ainuüksi isiklikud huvid. 11. klassi tütarlaps Kadi Laaneots töötab koduabilisena üksiku naisterahva juures, kelle liikumine on piiratud. Palju tihedamini on Kadi aga seotud vabatahtliku tööga Kaitseliidus, kus ta on rühmajuht, kelle ülesandeks on tegeleda laste õpetamisega. „Vabatahtliku töö on mulle alati väga meeldinud ning kui mulle pakuti võimalust hakkata ise lapsi õpetama, olin koheselt nõus. Võib vist öelda, et juba põhikoolist alates olen kooli kõrvalt mitmete erinevate organisatsioonide ja projektidega seotud olnud, seega tööleminek ei tundunud eriliselt suure sammuna. Kodu-

abiliseks hakkasin aga puhalt selle tõttu, et inimene vajas oma igapäevaste tegevuste juures abi. Kuigi ma saan selle töö eest palka, pole raha kindlasti põhjus, miks ma seda teen,” nentis tüdruk.

Kadi kinnitas, et on juba pikemat aega kahes töökohas korraga tegev olnud, kuid siiani pole koormusega probleemi olnud: „Kindlasti tuleb kasuks tõsiasi, et mulle meeldib see, mida ma teen. Erinevate Kaitseliidu üritustega tegeledes ei teagi ma tihti, kas võtta seda tööna või lihtsalt vaba aja sisustamisena.”

Mitte keegi neist pole mõelnud tööst loobumisele ja

usuavad, et hästi ajastatud graafikuga jääb aega kõige vajaliku jaoks. Karl tunnistab, et tegelikult on ikka imehea tunne, kui teenid omale isiklikku raha.

„Sobivaid töökohti on väga raske leida, kuid kui taoline leitud, siis miks mitte,” vastab noormees tagasihoidlikult selle peale, kas ka kaasõpilastele töötamist soovitada. „Kui õppimine on korras ja tunded, et saad sellega hakkama, siis kindasti,” arvab Kadi. Jan esindab aga täiesti teistlaadset arvamust: „Ärge kindlasti töötaga, kui just 100 või 90 protsenti vajalik pole. Võimaluse korral vältige seda nii kaua kui võimalik!”

FOTO TUMBLR

Eeskujulikud töötajad: Isegi kõige halvematel hommikutel on ülikond seljas ja olek mehine.

#KOOLIELU

FOTODE AUTOR ON KAROLINE-LISETTE KÕIV

KAUR(L)

MIILANG kuulutab välja **FOTOJAH!**

Pilti tuleb teha: Eesti lipuga pääsukest
tehes; rukkilillepärjaga kama juues;
sinimustvalge lumememmega

Parimad fotod ilmuvad
järgmises Miilangus!

Tähtaeg: 17. veebruar

Pildid saata: miilang@htg.tartu.ee

Peaauhind:
**POSTIMEHE
KUUTELLIMUS!**

MIILANG 10 AASTAT TAGASI:

Issanda loomaaed

Seekordses Miilangus astuvad pabernukkudena üles religiooniõpetajast filosoof Toomas Jürenstein ja bioloog Saima Kaarna.

